

El viatge



Immaculada Mayol Lliteras

May

El viatge

Inmaculada Mayol Lliteras

Il·lustració de la portada: Laura Capitán Moyano

El viatge

Immaculada Mayol Lliteras

Il·lustració de la portada: Laura Capitán Moyano

Segon premi

II Concurs “Fomentar l’Empatia mitjançant el Relat com a Recurs Didàctic”



Universitat
de les Illes Balears

Facultat
d’Infermeria
i Fisioteràpia



G CONSELLERIA
O AFERS SOCIALS
I I ESPORTS
B DIRECCIÓ GENERAL
/ COOPERACIÓ



Universitat
de les Illes Balears

Oficina
de Cooperació al Desenvolupament
i Solidaritat OCDS

Títol: El viatge
© 2022 Immaculada Mayol Lliteras
© D'aquesta edició Universitat de les Illes Balears

© Il·lustració de la portada: Laura Capitán Moyano

Editat per Digitalització i Preservació Digital. Servei de Documentació i Arxiu. Universitat de les Illes Balears

Tots els drets reservats. Excepte excepció prevista per la llei, no es permet la reproducció total o parcial d'aquesta obra, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà (electrònic, mecànic, fotocòpia, enregistrament o altres) sense autorització prèvia i per escrit dels titulars del copyright. La infracció dels drets esmentats comporta sancions legals i pot constituir un delictes contra la propietat intel·lectual.

Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

EL VIATGE

"TOC TOC TOC". Eren les cinc i mitja de la matinada. La Júlia va votar del llit abruptament en sentir tals renous provinents de la porta de la seva habitació. Encara adormida, va anar a obrir per veure qui era o d'on provenien aquells sorolls estrepitosos. A l'obrir la porta es va trobar amb la seva companya de classe, la Sara, ja vestida preparada per marxar de l'hotel.

-Va tia que arribem tard, el taxi és a porta! La Mercè ja està a baix esperant. Jo ara baixo amb ella. No triguís gaire! – va dir-li la Sara.

Definitivament, a la Júlia no li havia sonat el despertador i s'havia quedat dormida. Clar, havia estat fins a les tantes del vespre parlant amb la seva millor amiga Ona de Barcelona per videotrucada; contant-li què tal li havia anat el viatge per Roma amb les seves dues companyes d'universitat i no va controlar les hores.

Mitja obnubilada i amb l'ensurt del soroll i la situació al cos, es va vestir el més ràpid que va poder i va baixar a correuita a la recepció de l'hotel, on l'esperaven la Sara i la Mercè. Tanta sort que el vespre anterior ja havia deixat la maleta enllestida.

Així doncs, les tres amigues marxaren cap a l'aeroport italià per tornar cap a Mallorca. La Júlia estava a punt de tornar a casa, sense saber que una part de la seva llar ja no la trobaria mai més allà...

I va arribar. Aquella trucada en aquell moment. Tant de bo no hagués arribat però va ocórrer.

Les tres amigues estaven a punt de posar-se a la cua per l'embarcament cap a Palma de Mallorca. Ja començaven a cridar als primers passatgers quan de cop i volta, a la Júlia li va sonar el mòbil. La trucada provenia d'un nombre desconegut que no tenia guardat. Què estrany -va pensar-. Ella era una al·lota que mai havia estat d'agafar el telèfon si no sabia qui la cridava, però aquell cop sí que va contestar.

A l'altre costat de la línia, la Júlia va començar a sentir una veu tremolosa i entretallada, acompanyada d'una respiració prou agitada. Va començar a sospitar... O era una broma de mal gust o veritablement estava davant un mal presagi.

-Hola, Júlia... Perdona que et molesti, però trobo que t'havia de trucar... Pots parlar un momentet? Soc l'Oriol, company de pis de l'Ona. Tenia el teu telèfon guardat de quan vam fer aquella festa al pis la setmana que vas venir a veure l'Ona a "Barna".

-Hey Oriol quant de temps! Clar, digués... Tot bé? – La Júlia temia la resposta de l'Oriol.

-Doncs... No molt bé la veritat. Avui matí l'Ona ha partit amb la moto com feia sempre cap a la feina amb la mala fortuna que un cotxe s'ha botat un semàfor en vermell i han col·lisionat... L'ambulància l'ha portada d'urgència a l'hospital que tenim aquí vora a cures intensives. Ara vaig cap allà. Considero que t'ho havia de contar. I més a tu. Ara parlaré amb la mare i la seva germana.— L'Oriol intentava aguantar com podia les llàgrimes a l'espera d'una resposta.

Però què havia de dir-li la Júlia? Si es va quedar glaçada. Hores abans havien estat parlant tan tranquil·lament i que ara passés això. No. No podia ser veritat. En aquells moments, la Júlia va sentir com li va trontollar la vida amb un dels cops més forts que havia rebut mai.

Però es va intentar posar en la situació de l'Oriol. Això no estava sent fàcil per ningú. I fer-li aquesta telefonada sabia que no hauria estat tampoc bon tràngol per ell. No només ella estava sofrint.

Amb llàgrimes brollant per les seves galtes, va agafar aire i coratge i li va respondre:

-Primer de tot, gràcies per trucar-me, sé que no està sent una conversa fàcil. Ara Oriol, hem de pensar que l'Ona és una tia molt forta i valenta que està amb uns professionals que mouran terra i mar per fer el millor que puguin per ella. D'això n'estic segura. L'espera no serà lleugera; però allà i serem per fer-nos costat. Per fer-li costat. Diguem coses, rei. Ara em posaré en contacte amb la seva mare i germana per agafar vols i vindrem a Barcelona que tots units li enviarem molta força.

-Gràcies, Júlia. Anem parlant per missatges. A qualsevol novetat t'avisó. Un petó, us espero aquí. I la trucada allà va finalitzar. Breu però intensa. No va caldre explicar gaire a la Sara i la Mercè. Van respondre amb una càlida abraçada al veure que la seva amiga estava sofrint. Sempre han estat allà per ella. Són molt bones amigues i no l'anaven a deixar tota sola. I molt manco en aquells moments. Tot i no ser capaços de sentir al cent per cent el dolor de la Júlia; estaven al seu costat per si necessitava res.

Després d'un vol que a la Júlia li va semblar interminable; van arribar a l'illa. A l'aeroport ja l'esperava la mare de l'Ona i la Laia, la seva germana. La Júlia es va acomiadar de les seves amigues i partiren cap a Barcelona.

Si la tornada de Roma ja li semblà interminable, fins a arribar a l'hospital a la Júlia li va parèixer una odissea.

Quan van arribar a Cures Intensives; l'emoció estava a flor de pell. Infini tud de sentiments. Nervis, por, incertesa... Van saludar a l'Oriol i allà estigueren esperant junts. Amb abraçades i petons. Carícies i esperança. Un mar ple de dubtes. Perquè què s'ha d'esperar quan estàs esperant? Tocava ser pacients i posar-se al lloc de l'altre. Tocava ser-hi. Amb això n'era suficient.

Després d'hores esperant; va sortir a la sala una dona que es feia dir Helena. Era la infermera de l'Ona. Volia presentar-se i tranquil·litzar a la família. Els va explicar que l'Ona estava greu, el cop havia estat prou fort, però que farien tot el que poguessin perquè estigués a les millors condicions possibles.

-Si us soc sincera. L'horari de visites d'avui ha finalitzat i en teoria no podeu entrar. Però si voleu, poder entrar de dos en dos per almanco veure-la i estar una mica amb ella. – va dir la infermera.

Tots es varen sentir molt contents davant lo bé que els hi havia tractat l'Helena i l'empatia que els acabava de mostrar. D'aquesta manera, la Júlia i l'Oriol entraren junts i es van poder acomiadar de l'Ona. Van notar com els hi va agafar la mà ben fort. Fou un moment màgic. Amb eterna força. Que bonic i que important és acomiadar-se'n.

Perquè hi ha moments que se'ns queden marcats a foc dins la memòria. Perennes davant el pas del temps. I aquest va ser un d'ells. Un acomiadament que va marcar la vida de la Júlia. Una infermera que ho va fer possible. Gràcies.

CONCURS II

Fomentar l'Empatia mitjançant el
Relat com a Recurs Didàctic
2022



IP del projecte: Maria del Carme Alorda Terrasa
Professora Titular d'Escola Universitària
Departament d'Infermeria i Fisioteràpia
Universitat de les Illes Balears